

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.844 van 21 december 2000
in de zaak A. 59.331/VII-16.323.**

In zake : de n.v. UNILEVER BELGIUM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. FAURE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

de Vlaamse Milieumaatschappij.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. UNILEVER BELGIUM op 10 augustus 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de "beslissing van de Vlaamse Milieumaatschappij van 9/6/1994, (...) waarbij het bezwaarschrift van een afdeling van verzoekster, genaamd HARTOG UNION, gevestigd aan de Borrewaterstraat 182 te 2170 Antwerpen-Merksem van 24/12/1993 deels ongegrond werd verklaard";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 16 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CRAUWELS die, loco advocaat M. FAURE verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-Afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie de onbevoegdheid van de Raad van State opwerpt; dat de verzoekende partij van oordeel is dat de exceptie dient te worden verworpen, onder meer om de volgende redenen :

- de verwerende partij heeft in haar memorie van antwoord nooit de bevoegdheid van de Raad van State betwist;
- de Vlaamse decreetgever schendt de bevoegdheidsverdelende regels wanneer zij overgaat tot het voorschrijven van een bepaalde geschillenprocedure, aangezien de omschrijving van de bevoegdheden van de rechtbanken tot de uitsluitende bevoegdheden van de federale wetgever behoort. De enige mogelijkheid

- die de verzoekende partij nog rest om de onwettigheid van het bestreden besluit aan te vechten is een annulatieberoep bij de Raad van State;
- onderhavige betwisting is een geschil over politieke rechten, zodat de verzoekende partij het recht behoudt in het kader van het administratief contentieux de nietigverklaring van een onwettige administratieve rechtshandeling te vorderen;
 - het geschil handelt over de juiste interpretatie van de toepasselijke decretale bepalingen. De keuze voor een bepaalde interpretatie vormt een discretionaire bevoegdheid die wel degelijk aan het oordeel van de Raad van State kan worden onderworpen middels een annulatieberoep;

2.1. Overwegende dat artikel 25, § 1, van de wet van 26 maart 1971, luidt als volgt :

"Artikel 25, § 1 : De geschillen tussen een waterzuiveringsmaatschappij en een instelling of onderneming over geldsommen die hetzij wegens intekening op het maatschappelijk kapitaal of op een latere kapitaalverhoging, hetzij als bijdragen of als verzuimsrente verschuldigd zijn, behoren tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken";

2.2. Overwegende dat dit artikel nog steeds deel uitmaakt van de wet van 26 maart 1971; dat er voor het Vlaamse Gewest echter van "afgeweken" wordt; dat eensdeels bij artikel 58 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971 voor het Vlaamse Gewest de Vlaamse Milieumaatschappij wordt opgericht, die de "waterzuiveringsmaatschappij" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen; dat anderdeels bij artikel 69 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 "in afwijking van de

artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971, een "heffing op de waterverontreiniging" wordt ingevoerd, die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen;

2.3. Overwegende, eerste alternatief, dat gesteld dat het Vlaamse Gewest bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat het dat ten tijde van het instellen van de vordering niet heeft gedaan;

2.4. Overwegende, tweede alternatief, dat gesteld dat het Vlaamse Gewest niet bevoegd was om ook van art. 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat die bevoegdheidsregeling van artikel 25, § 1, overdraagbaar is op de geschillen omtrent de milieuheffingen die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in artikel 25, § 1, zijn komen vervangen; dat, immers, ten aanzien van de vervuilende bedrijven de fundamentele wijziging bestaat in "het niet meer beperkt houden van de bijdrage- of heffingsplicht tot uitsluitend de ondernemingen die in openbare riool loosden" (Gedr. St., Vl. Raad, 424 (1990-1991) - nr. 7, 5, commissieverslag); dat een wijziging van die aard niet ook maar een vermoeden wekt dat de Raad van State de plaats van de burgerlijke rechter zou hebben ingenomen; dat daarbij nog twee zaken bedacht moeten worden : ten eerste, bij de invoering van artikel 25, § 1, lijkt de wetgever niet eens gedacht te hebben aan de mogelijkheid dat de Raad van State bevoegd zou zijn, de bedoeling blijkt geweest te zijn "de burgerlijke rechtbanken bevoegd te maken en de bevoegdheid van de handelsrechtbanken voor sommige gevallen te vermijden" (Gedr. St., Senaat, 1966-1967, nr. 321, 30, commissie-

verslag); ten tweede, de algemene strekking van de wetgeving is dat voor geschillen over individuele fiscale beslissingen de rechterlijke macht en niet de Raad van State bevoegd is gemaakt; dat de argumentatie van de verzoekende partij aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk doet; dat de exceptie gegrond is;

3. Overwegende dat de kosten ten laste dienen te worden gelegd van de eerste verwerende partij, nu in het bestreden besluit zelf de mogelijkheid tot beroep bij de Raad van State werd voorzien,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.